

Marcellus

Punt en L

Ik ben opgegroeid in een tijd waarin veel duidelijk was. Ouders en leerkrachten wisten alles en als zij iets zeiden, dan was het ook zo. 'Punt uit' werd er – soms wat overbodig – aan toegevoegd. Opvoedingspatronen zijn daarna democratischer geworden. 'Punt uit' is gaandeweg vervangen door 'punt komma': er is met andere woorden over te praten. Maar de punt-komma is niet voor niets zo'n lastig leesteken. Wanneer moet je het wel en wanneer mag je het niet gebruiken? Daar bestaat zoveel onduidelijkheid over, dat ook 'punt komma' is verdwenen. Opvoedingssituaties thuis en op school zijn niet democratisch meer en ook niet autoritair. Maar wat dan wel? Er is op dat gebied een interessante ontwikkeling gaande. De laatste jaren hoor je tientallen malen per dag zeggen 'punt en L'. Voor mij is dat een vreemde uitdrukking – ik ken het niet, ik ben er niet mee opgegroeid. Wat wordt met 'en L' bedoeld en waar staat de 'L' voor? In ieder geval is duidelijk dat het met de punt nog niet gedaan is: wat mensen ook zeggen, waarvoor ze ook reclame maken, ze voegen er altijd nog iets aan toe.

Ik denk dat met 'L' liefde wordt bedoeld, en dat mensen grote behoefte hebben om bij alles wat ze zeggen 'en liefde' eraan toe te voegen. Dat kan een *wens van liefde* zijn, maar dat kan ook een *vraag om liefde* zijn. Ik hou het bij dit laatste. Want 'punt en L' gaat vergezeld van 'punt kom': luister maar naar radio of tv, en naar de verwijzingen die zelfs leerkrachten aan kinderen geven. Mensen vertellen hele verhalen maar besluiten telkens met 'kom'. Dat moet wel een uiting van grote eenzaamheid zijn!

We leven in een tijd met weinig duidelijkheden: 'punt uit' is helemaal uit. Er is ook weinig democratisering – de punt-komma is een lastig leesteken. We leven in een tijd waarin veel eenzaamheid heerst: mensen, jong en oud, zitten achter hun computer en typen steeds weer hulpeloos in 'punt en L' en 'punt kom'. Dit verschijnsel moeten we serieus nemen. Het duidt op een crisis in de opvoeding van de jeugd!